

Mélység

2010 május 01. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt idők, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot.

A Soltszentimre határában álló templomromról nagyon keveset tudunk. A település első említése egy 1211-es oklevélben található: ebből azt tudjuk meg, hogy Zenthemreh (így, Emrehnek mondták a bukovinai székelyek gyerekkoromban az Imrét!) a földvári bencés apátság földjén volt. A későbbi oklevelekben azonban elforduló faluról feltételezhetjük, hogy a XIV–XV. században virágzó település lehetett. Az is nyilvánvaló, hogy ki volt a névadója, s biztosnak tűnik, hogy a honfoglalás előtt már lakott hely volt.

„A környéken végzett ásatások során találtak római kori cserépmaradványokat is – olvasom a faluról szóló kis füzetben. – A templom alapjainak építési idejét a XI–XIII. századra tehetjük, az évtizedek alatt történt átalakítások a felépítményen is látszanak. Így a gótikus jellegű hajó felüli ablak a XIV. század építésére jellemző.” Pámer Nóra, aki 1961-ben végzett itt ásatást, a XIV. századra teszi a kelet–nyugat irányú, egyhajós templom építési idejét, de a nyolcszög három oldalán záródó (poligonális) szentélykiképzés, a vaskos falak, a lépcszerű ablakok korábbi építésre utalnak.

„Faragott köveket, díszített zárókövet nem találtak a feltárások során. Egyetlen faragott kő került beépítésre a templom szentélyének külső falán, ami biztosan nem ott volt eredetileg, ám a helyi monda szerint addig fog állni a templom, míg az ott van.”

A torony a 12,9 méter hosszú, 6,3 méter széles hajóval egy időben épülhetett. Anyaga zömmel réti mészkő (darázskő), de találunk benne római kori téglát és egyéb vulkáni eredetű köveket is (andezit, andezittufa), amelyek nem helybéli építőanyagok. E pusztatemplom éppolyan sorsra ítéltetett, mint a többi. A Szalkszentmártonban időről időre így írt versében: „Itt régen falu avagy város állott, / Míg nem nyögte hazánk a török rabságot; / (Szegény Magyarország, szegény édes honom, / Be sokféle bilincs volt már lábaidon!) / E hajdani várost földülta az ozmán, / Kő kövön nem maradt, csak az isten házá. / A templom maradt meg – de ez is betegen –, / Hogy a pusztulásnak gyászolója legyen. / És gyászolt a templom több hosszú századot, / Míg végre bujában össze nem roskadt.”

Ez a templom csak félig roskadt össze. Áll, félig romosan ugyan, de emlékezik és emlékeztet a múltra, a hosszú évszázadokra, amelyek alatt első sorban nem a nagyság számít, hanem a mélység.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló